

РЕШЕНИЕ

№ 7677

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3444** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на З. З. Г. от [населено място], подадена чрез адв. С., срещу Решение № 1040-21-252/04.03.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-00847135/30.11.2020 г., издадено от Ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО), с което е постановено прихващане на установеното с Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица за вземане на ДОО, произтичащо от неоснователно получено парично обезщетение за безработица с изискуемо вземане на жалбоподателката от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане поради немотивираност, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и нарушение на материалния закон. Прави възражение, че тъй като по отношение на Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. за възстановяване на неоснователно получено парично обезщетение за безработица е обжалвано по съдебен ред и все още няма постановено решение, то извършеното прихващане по отношение на тези суми, е незаконосъобразно. Иска се отмяна на разпореждането и потвърждаващото го решение.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.- град, чрез юрисконсулт М., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

С Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е установено задължение по отношение на З. З. Г. към ДОО за възстановяване на неоснователно получено парично обезщетение за временна неработоспособност.

Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е било обжалвано по административен ред и е потвърдено с Решение на Директора на ТП на НОИ-С. – град.

Решението е оспорено пред АССГ, като при служебна проверка съдът установи, че е образувано дело № 9157/2020г., по което е постановено решение към момента на обявяване за решаване на настоящото дело.

На основание чл. 114, ал. 5 КСО Ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване е издал Разпореждане № РП-2-21-00847135/30.11.2020 г., издадено от Ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което е постановено прихващане на установеното с Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица за вземане на ДОО, произтичащо от неоснователно получено парично обезщетение.

С жалба вх. № 1012-21-280/12.02.2021 г. З. З. Г. е обжалвала така издаденото разпореждане пред директора на ТП на НОИ С. -град, който с Решение № 1040-21-252/04.03.2021 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил обжалваното разпореждане, като правилно и законосъобразно.

Решението е връчено на упълномощен представител на жалбоподателката на 12.03.2021г., видно от приложеното на л. 18 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба, оспореното решение е издадено от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата.

От компетентен орган е издадено и разпореждането за прихващане сумата от неоснователно полученото ПОБ. Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се

извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Съобразно разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

С чл. 117а КСО законодателят императивно е приел, че обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 КСО не спира тяхното изпълнение, в това число се допуска и възможността административният орган да направи едностранно волеизявление за прихващане. Когато предварителното изпълнение е допуснато от законодателя императивно и безусловно, то може да бъде спряно от административния орган само при условията на чл. 117а, ал. 2 КСО.

Директорът на ТП на НОИ не е обсъждал искане за спиране на предварителното изпълнение предвид обстоятелството, че такова не е направено пред административния орган. Обсъждано е принудителното изпълнение на непогасени доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 от КСО вземания на осигурителя по обществено осигуряване.

В тази връзка независимо от образуваното дело по обжалване на разпореждането, с което е разпоредено възстановяване на неоснователно получената сума, то настоящото производство е отделно и не е обусловено от резултата на другото производство.

Обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, поради което при липса на доброволно изпълнение органът разполага с правомощието да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство.

Не е налице и противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Съгласно чл. 114а, ал. 1 КСО върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 от КСО.

В случая, към датата на постановяване на процесното разпореждане са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането. Вземането на ДОО е било установено по основание и размер с Разпореждане № 214-00-3697-4/05.03.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

Същото не е било доброволно погасено в определения срок, следователно то подлежи на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО. Същевременно жалбоподателката има изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване в размер на 322, 52 лв. Следователно, изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице е разпоредило, между изискуемото от жалбоподателката вземане по ДОО и вземането на държавното обществено осигуряване, произтичащо от недобросъвестно получено парично

обезщетение.

По тези съображения и предвид неоснователността на наведените в жалбата възражения, съдът намира, че оспореното решение е материално законосъобразно, издадено е от компетентен орган в рамките на законовите му правомощия и компетентност, което се отнася и до потвърденото с него разпореждане, като при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правата на жалбоподателката.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена, като жалбоподателката З. З. Г. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева, на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. З. Г. от [населено място], подадена чрез адв. С., срещу Решение № 1040-21-252/04.03.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-00847135/30.11.2020 г., издадено от Ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване.

ОСЪЖДА З. З. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ: